

ik maak het verschil

door Judith Koppens
met illustraties van
Eline van Lindenhuisen

ik maak het verschil

Finne zit in groep 8 en weet precies naar welke vervolgschool ze wil gaan. Haar ouders hebben hier echter totaal andere ideeën over. Gelukkig heeft Finne vrienden die haar graag willen helpen. Samen bedenken ze een plan waarmee ze de ouders van Finne op andere gedachten willen brengen. Wanneer zelfs opa een handje meehelpt, komt er een verrassende oplossing.

Een aansprekend verhaal waarin duidelijk wordt hoe belangrijk het is om voor een school te kiezen die echt bij je past. Want alleen wanneer jij op je plek bent, haal je het beste uit jezelf naar boven. Zo maak je het verschil.

Geschikt voor kinderen van 10 – 14 jaar.

driessen®

ik maak
het verschil

Hoofdstuk 1

Finne ligt uitgestrekt op de gebloemde tweezitsbank die midden in het tuinhuisje staat. Tegenover de bank hangt Mo in een van de zitzakken. Verveeld scrolt hij over het scherm van zijn telefoon. ‘Waar blijft de rest nou?’ vraagt hij zonder op te kijken. ‘Ze hadden er toch allang moeten zijn?’

Finne vist haar telefoon uit haar broekzak en opent WhatsApp. ‘Ik stuur Sharon wel even een berichtje’, zegt ze. ‘Hé, kijk. Ze is online.’

Finne begint te typen, terwijl ze haar tekst hardop voorleest. ‘Ha ... Shar ... waar ... blijf... je?’

Mo hijst zich uit de zitzak en gaat op de leuning van de bank zitten. Nieuwsgierig probeert hij op de telefoon van Finne te kijken.

‘En?’ vraagt hij ongeduldig. ‘Reageert ze?’

‘Wacht even’, antwoordt Finne. ‘Ze is aan het typen.’

‘Schuif eens op’, zegt Mo, ‘dan kan ik met je meekijken.’

Finne gaat rechtop zitten en Mo laat zich naast haar op de bank zakken. Samen met Finne leest hij het bericht van Sharon.

‘Wat krijgen we nou?’ reageert Mo verbaasd. ‘Zit mevrouw gewoon gezellig met Evi bij de Burgercorner in de stad?’

Verontwaardigd trekt Mo de telefoon uit de handen van Finne en begint direct te typen. Finne ziet dat hij voor elk woord een apart bericht gebruikt. Hardop leest ze mee.

‘Doorslikken.’

‘Afrekenen.’

‘Opschieten.’

‘Komen.’

‘NU!!!’

Het laatste woord typt hij in hoofdletters met drie uitroepetekens erachter. Finne grinnikt.

‘Ik begrijp het niet’, moppert Mo. ‘We hadden toch om vier uur afgesproken om het over de adviesgesprekken te hebben?’

Mo staat op van de bank, gooit de telefoon naast Finne neer en loopt weer terug naar de zitzak.

Dan klinkt er uit de telefoon van Finne het geluid van een nieuw bericht. Finne kijkt op het schermpje.

‘Sharon en Evi komen er nu aan’, zegt ze.

‘Ja, dat is ze geraden’, reageert Mo geërgerd. ‘Anders ben ik voor niks hiernaartoe gefietst.’

Mo haalt zijn eigen telefoon weer tevoorschijn.

‘Zal ik Storm dan maar een berichtje sturen?’ stelt hij zuchtend voor. ‘Anders zijn we nog steeds niet compleet.’

‘Storm komt niet’, zegt Finne, en ze legt haar voeten op het tafeltje dat tussen de bank en de zitzakken in staat. ‘Dat vertelde hij gisteren op school toch al?’

Mo slaat met zijn hand tegen zijn voorhoofd.

‘Shit, ja. Klopt. Hij moest vandaag zijn vader helpen in het klusbedrijf.’

Finne knikt.

‘Dat lijkt me trouwens best chill’, zegt ze met een dromerige blik.

Mo kijkt haar vragend aan.

‘Wat bedoel je?’

Finne haalt haar schouders op.

‘Nou gewoon’, zegt ze. ‘Het lijkt me wel wat om de hele middag te klussen en dan meteen wat bij te verdienen.’

‘Echt?’ vraagt Mo verbaasd. ‘Volgens mij is dat klussen best zwaar werk.’

‘Maar je bent wel elke dag iets aan het maken’, zegt Finne. ‘Lijkt me echt vet.’

Dan gaat de deur van het tuinhuisje open en komen Evi en Sharon giechelend binnen.

‘Sorry, sorry, sorry’, zegt Sharon. ‘Ik wilde wel op tijd komen, maar we kwamen Felix tegen bij de Burgercorner. Dus dan weet je het wel.’

Sharon maakt met haar handen een hartvormig gebaar en kijkt Evi veelbetekenend aan.

‘Doe niet zo stom, Shar’, zegt Evi en ze geeft haar vriendin een duw. ‘Het ging helemaal niet om Felix. Ik had gewoon honger.’ ‘Tuurlijk’, lacht Sharon. ‘En dat rode hoofd van jou komt zeker door het harde fietsen.’

‘Is Storm er nog niet?’ vraagt Evi om zo snel mogelijk van onderwerp te kunnen veranderen.

‘Nee, hij moest zijn vader helpen’, zegt Mo.

Evi ploft in de zitzak naast Mo.

‘Dus de Club van Vijf is vandaag met z’n vieren’, zegt ze. ‘Jammer.’ Sharon doet haar jas uit en legt deze over de rugleuning van de bank.

‘Ik heb dorst gekregen van die hamburger. Staat er nog cola in de koelkast?’

‘Ik kijk wel even’, zegt Finne.

Ze staat op van de bank en loopt naar het barretje dat haar opa afgelopen zomer getimmerd heeft. Er past precies een koelkast onder. Finne heeft opa in de zomervakantie zoveel mogelijk geholpen met het schuren en timmeren van de planken. Toen het barretje klaar was, heeft opa zelfs voor een wasbak en stromend water gezorgd. ‘We maken er voor jou en je vrienden een luxe clubhuis van’, zei opa steeds. Finne moest wel wat lachen om het woord clubhuis. Zelf noemde ze het liever een chillplek, maar ze verbeterde haar opa nooit.

‘Er staat niks meer in’, zegt Finne, terwijl ze voorovergebogen in de koelkast kijkt. ‘Ik denk dat we binnenkort maar weer eens boodschappen moeten doen.’

‘Maakt niet uit’, zegt Sharon. ‘Dan ga ik wel even onder de kraan hangen.’

Ze komt naast Finne staan, buigt haar hoofd voorover en laat dan het water in haar mond stromen.

‘Kunnen we het nu eindelijk eens over de adviesgesprekken hebben?’ vraagt Mo vanuit zijn zitzak. ‘We hebben het hier op school nog nauwelijks samen over kunnen hebben en de gesprekken zijn morgenavond al.’

Dan kijkt hij Evi aan van opzij.

‘Wat denk je, Eef? Wordt het bij jou vwo?’

‘Als het aan mijn ouders ligt wel’, zegt Evi. ‘Ze vinden dat ik makkelijk naar het vwo zou kunnen.’

‘Jouw voorlopige advies in groep 7 was toch havo/vwo?’ vraagt Finne, terwijl ze weer op de bank gaat zitten.

Evi haalt haar schouders op.

‘Weet ik’, zegt ze. ‘Maar mijn ouders vinden havo niet goed genoeg.’

‘Niet goed genoeg?’ reageert Mo verbaasd. ‘Mijn ouders zouden het fantastisch vinden als ik een havo-advies zou krijgen.’

Sharon ploft naast Finne op de bank.

‘Je had vorig jaar toch al een havo-advies. Of niet, Mo?’ Vraagt Sharon, terwijl ze met haar mouw haar mond droog veegt. ‘Dan zal jouw definitieve advies wel niet anders zijn.’

